

2015

Hjemkomst

Dramatiker - Brian Wind-Hansen

Location

Rundetårn, København

Foran Rundetårn. IBEN møder GÆSTERNE, vurderer dem, og fører dem snart op gennem tårnet.

IBEN

Er det dét? Vor herre på lokum... nu skal I høre. Jeg tror faktisk Obersten regner med lidt flere hoveder, så I må smile som gale heste, og prøve at fylde lidt mere ud. Og jeg har altså først lige fået den her såkaldte drejebog stukket i hånden, ja, manden har lavet en drejebog, men det burde vel ikke overraske mig, når det er Obersten... men hvad man ikke gør, for dem man holder af. Jeg hedder Iben, kald mig Ib, og vi skal bare lige rundt om hjørnet, og husk, venner: smil og fyld!

IBEN fører GÆSTERNE op gennem Rundetårn, men stopper før de går ud på udsigten.

IBEN

Lige en heads up, inden vi går derud. Nu ved jeg ikke hvor godt I kender ham, men Obersten er lidt en kontrolfreak, og han kan godt virke lidt skræmmende nogle gange, og hvis han beder jer om at gøre noget, så er det bedst bare at gøre det, med mindre han selvfølgelig beder jer om at hoppe ud fra tårnet. Men nu! kigger i drejebogen "... er I nået til sidste stop på jeres rejse - velkommen hjem!" I skal ikke kigge på mig, jeg har ikke skrevet det...

IBEN fører GÆSTERNE med ud på udsigten, hvor HENRIK afventer dem, med en aldeles ikke-skræmmende nissehuse på hovedet, og, ligesom IBEN, i besiddelse af et drejebogen.

HENRIK

I er forsinket, Ib.

IBEN

Og du betaler mig for lidt, Oberst! Man går 209 meter op! 209!

HENRIK

Ja, ja, vi må indhente. Går GÆSTERNE i møde, roligt, og giver hånd. Velkommen.

IBEN

Men det er da et flot fremmøde, Oberst. Se hvor glade de er, og hvor godt de fylder ud.

HENRIK

Det må gå an. Tak, fordi I kom. Henviser til drejebogen. Ib?

IBEN

Mig? Javel, ja... I drejebogen. ”Se København, Købmændenes by, og lad den forvandle sig for jeres øjne, som vi rejser 208 år tilbage i tiden. Året er 1807 og englændernes bomber regner ned over byen. Husene brænder. Flammerne oplyser himlen. Folk flygter gennem gaderne. Skrigene fylder luften... ” Nej, hvor festligt, Henrik.

HENRIK

Der er mere.

IBEN

Ja, ja. ”Nogle søger tilflugt i Rundetårn, og selvom tårnet også bliver ramt, holder det stand under hele bombardementet, og beskytter de flygtende sjæle. ”

HENRIK

”Inden han rejste, tog jeg ham med herop og fortalte ham den historie. Jeg sagde, han måtte være det tårn. Holde stand. I dag vender han tilbage” ... og nu må vi anrette os, Ib.

IBEN

Hvem snakker du om? Hvem kommer?

HENRIK

Kom nu, vi har ikke meget tid.

HENRIK overhører IBEN, og får kommanderet folk på plads. De venter.

IBEN

Hvem er det vi venter på, Oberst?

HENRIK

Han burde være ankommet nu. Det her er ikke planen.

IBEN

Gud griner mens vi laver planer, du skulle bare have hørt ham da jeg stod ved alteret...

HENRIK

Gud kan holde sin kæft.

IBEN

Oberst, dog?

HENRIK

Vi kan ikke vige fra drejebogen. Ib, du må læse både dine egne og hans replikker, de er markeret med rødt. Gå ind og kom ud igen.

IBEN

Jeg holder af dig, Oberst, som var du familie, derfor sagde jeg også ja til det her, hvad det så end er, men da du spurgte mig, blev der ikke sagt noget om Rundetårn, eller om drejebog og replikker.

HENRIK

Jeg betaler dig.

IBEN

Og hvis jeg skal til at være Meryl Streep, så skal der flere moneter på bordet, det kan jeg godt sige dig, min fine ven. Desuden burde jeg lige nu stå i køkkenet og tilberede en mægstor krabat af en and, og jeg mangler stadig at handle det sidste ind, og jeg har faktisk en temmelig lang huskeliste, for jeg skal holde jul i morgen, Oberst. Jeg har faktisk overhovedet ikke lyst, men det skal jeg, for det gør man jo for familie, ikke? Og sig så, hvem vi venter på!

HENRIK

Micky.

IBEN

Din søn?

HENRIK

I dag vender han hjem. Det fejrer vi. Sammen.

IBEN

Micky kommer ikke hjem.

HENRIK

Han kommer.

IBEN

Det ved du jo godt er umuligt, Oberst. Han er død.

EMIL dukker op, også med en drejebog. IBEN ser ham ikke, men det gør HENRIK.

HENRIK

Til EMIL. Du kommer for sent.

EMIL

Det er jul. Byen er i kaos.

HENRIK

Så tager man af sted i bedre tid, soldat.

EMIL

Men nu er jeg her, og til tjeneste.

HENRIK

Du virker anderledes.

EMIL

Der er skam også sket meget siden vi så hinanden sidst. Jeg har set meget, og talt med mange forskellige mennesker, og jeg tror alt det liv gør noget ved én, ændrer ens perspektiv. Jeg taler ikke engang længere om mig selv i tredjeperson, men det var også en temmelig dårlig vane. Det havde det med at forvirre folk.

HENRIK

Det er godt du kom, min dreng, selvom du ikke overholdte tidsplanen. Omfavner EMIL.

IBEN

Oberst. Det der er ikke Micky.

EMIL

Hilser på IBEN. Jeg hedder Emil. Micky var min gode ven, vi var udstationeret sammen. Hvor kender du Henrik fra?

IBEN

Borgerkroen, jeg er bartender, han har hyret mig... sig mig, hvad i alverden er det her Oberst?

HENRIK

En hjemkomst.

EMIL

For 23 dage siden mødtes jeg med Henrik ved monumentet for de faldne på Kastellet, og der gav han mig en ordre: ”gå igennem december, på opklaring i lys og mørke, inviter dem du møder, dem som ikke har noget sted at høre til, til jul, og så holder vi hjemkomstfesten der aldrig blev holdt, og du skal være min søn der kommer hjem.” Så nu står jeg altså her, til tjeneste, klar til at tage Mickys plads. Til IBEN. Og hvilken rolle spiller du?

HENRIK

Om IBEN. Det er Charlotte.

IBEN

Undskyld, hvad for en ged?

HENRIK

Charlotte.

IBEN

Charlotte som i din kone der døde af kræft?

EMIL

Så du er altså min mor.

HENRIK

Det er også angivet i drejebogen.

IBEN

Nu stopper I! Jeg er ikke din mor, og jeg er ikke din afdøde kone! Om GÆSTERNE Og hvem er de så?!

HENRIK

Det er dem, der ikke kom hjem igen.

EMIL

Deres navne står på monumentets vægge. Dem inviterede jeg også. Det er en mærkelig fornemmelse, at invitere de døde.

IBEN

Om GÆSTERNE. Så de spiller altså alle de døde soldater?

HENRIK

Peger på GÆSTERNE, og læser deres navne op. René Jakobsen, Jacob Olsen, Alexander Biune, Samuel Enig, Jørgen Randrup, Mikkel Jørgensen, Sophia Bruun, for at nævne nogen.

EMIL

Og i dag har han brug for at jeg er Micky, og at du er Charlotte.

HENRIK

Det er en hjemkomst.

IBEN

Altså... nu er jeg stor fan af, selv at vælge, hvem man gider at kalde familie, men det her? Det er sgu lidt over grænsen, Oberst. Og du har vel ikke tænkt dig at hoppe ud, eller sådan noget sindssygt noget? For det gider jeg sgu ikke! Det bliver et helvedes postyr at samle dine rester op, og så dagen før jul, som **jeg** skal holde. Jeg skal holde jul, Oberst, for min lillesøster, og hun kan finde støv på en vandpyt. Jeg synes bare, jeg har rigeligt at tænke på, og det her virker lidt... meget.

EMIL

"Det er nok især i julen, at vi skal være dét for andre, som de har brug for." Det var der en af dem jeg inviterede, der sagde til mig. Det kunne jeg godt lide.

IBEN

Sig det til mine børn. De er søde, men uanset hvor gamle de bliver, så er de og vil altid være nogen skide egoister... men hvad siger det så ikke om menneskeheden...

EMIL

Hjælp os.

IBEN

... men hvad vil I have, jeg skal gøre? Har jeg så også replikker?

HENRIK

De er markeret med grønt.

IBEN

Og ikke andet? Der er ikke nogen kyssescener, vel? For der sætter jeg grænsen!

HENRIK

Vi springer kysset over, men kan vi så fortsætte?

IBEN

Din hund, Oberst!

HENRIK

Jeg ved ikke hvad du hentyder til, Ib, men er du indforstået med konceptet?

IBEN

Fint, men jeg synes stadig det er mærkeligt, og jeg skal stadig have den lønforhøjelse!

HENRIK

Ja, ja, lad os begynde. Til EMIL. Vil du gøre ny entré? Til IBEN. Og denne gang følger vi drejebogen til punkt og prikke.

IBEN

På nær kyssescenen.

EMIL går ind. Får placeret alle klar, og kort tid efter vender EMIL tilbage, og HENRIK klapper og får de andre til at klappe med. Derefter omfavner han EMIL.

HENRIK

”Velkommen hjem.”

IBEN

Læser i drejebogen at hun skal omfavne EMIL. Hun gør det. ”Velkommen hjem, min dreng.”

EMIL

”I ligner jer selv.”

HENRIK

”Og du har ikke ændret dig det mindste, min dreng.”

IBEN

”Det smil. De øjne.”

EMIL

”Jeg er også glad for at se jer. Til GÆSTERNE. Tak fordi I kom, kammerater.”

IBEN

”Lad os nu tage hinanden i hænderne.”

HENRIK, IBEN og EMIL tager hinanden i hænderne og får GÆSTERNE til at gøre det samme, indtil alle holder i hånd, og de skuer ud over KØBENHAVN.

HENRIK

”Der er mange ensomme mennesker derude, som er så vant til mørket, at de ikke engang kender deres egen skygge.”

IBEN

”Vi skal være taknemmelig for det vi har, om det så kun er en hånd eller to.”

HENRIK

... Og her skulle kysset så have været, ifølge drejebogen, men vi går videre?

IBEN

Vi går videre.

HENRIK

Javel. ”I dag, i dette øjeblik og for en stund, har vi fundet alt det vi har tabt. Hinanden. Her, hånd i hånd, er vi hjemme, her hører vi til, her søger vi tilflugt. Døde som levende. Vi. Flygtninge. Mens bomberne falder holder vi stand. Sammen.”

HENRIK, IBEN og EMIL holder hånd med alle GÆSTERNE og skuer ud over København, men så slipper EMIL og HENRIK, og de deler sange ud til GÆSTERNE, og de synger an:

Dejlig er jorden, 2 første vers. af B.S. Ingemann, 1850

Dejlig er jorden,
prægtig er Guds himmel,
skøn er sjælenes pilgrimsgang!
Gennem de fagre
riger på jorden
gå vi til paradys med sang!

Tider skal komme,
tider skal henrulle,
slægt skal følge slægters gang;
aldrig forstummer
tonen fra himlen
i sjælens glade pilgrimssang.

IBEN

Hvad så nu? Der står ikke mere?

HENRIK

Nu er det slut. Nu kan jeg sige farvel. Siger farvel til GÆSTERNE, og giver hånd. Tak, fordi I kom. Tak for jeres indsats. I er ikke kun er navne på en væg. I vil aldrig blive glemt. Farvel. Omfavner IBEN, og kysser hende alligevel. Farvel, min skat, og tak for de gode år, og gem en romkugle til mig, hvor du end er. Omfavner EMIL som det sidste. Tak, fordi du kom, min dreng. Du har givet en gammel mand ro. Han smiler stort, og virker både glad og afklaret, og inden han forsvinder råber han til dem til alle. Tag nu hjem med jer! Tag der hen hvor I hører til, hvor det så end er!

EMIL

Glædelig jul, Henrik!

IBEN

Jeg ved ikke med jer, men jeg ved i hvert fald godt, hvor jeg skal hen.

SLUT